

РЕШЕНИЕ

№ 5136

гр. София, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 30.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2537** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на С. И. Ю. от [населено място], срещу Решение № 1040-21-196/19.02.2021 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-3901-2 от 29.12.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3901-3 от 29.12.2020 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С. град.

В жалбата се твърди, че обжалвания акт е незаконосъобразен, постановен при нарушение на материалния закон. Според жалбоподателя, неправилно е прието, че осигуряване при осигурител [фирма] не е възникнало, доколкото лицето е престирило своя труд по трудово правоотношение при дружеството и съответно е било осигурено лице по смисъла на § 1. т. 3 от ДР на КСО, за което осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО е възникнало предвид факта, че е доказано упражняването на трудова дейност. Излага доводи, че е налице валидно сключен трудов договор и не са доказани твърденията на административния орган за неправомерно получени суми. Моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. Б. поддържа жалбата. Претендира разности.

Ответникът– Директорът на ТП на НОИ- С. град, чрез юрк. П. оспорва жалбата и

претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд– София град, Трето отделение, 60-ти състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

От фактическа страна:

Със заявление вх. № 214-00-3901 от 24.04.2018 г. г-жа Ю. е сезирала административния орган с искане за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Приложила е копие от заповед № 2/16.042018 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 16.04.2018 г., на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

При осъществен последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство, е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ С.-град на осигурителя [фирма] ЕИК[ЕИК]. приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00762753/03.06.2020 г., в който са обективирани резултатите от проверката.

Установено е по данни от Търговския регистър /ТР/, че дружество [фирма] ЕИК[ЕИК] е регистрирано с Решение № 1 от 05.12.2007 г. по ф.д. 19045 2007 на Софийски градски съд, със съдружници и управители Д. Н. Х. и Р. Г. Ч. и адрес на седалище - [населено място]. [улица]. С вписване от 31.07.2008 г. в Търговски регистър дружеството се преобразува в Е. с едноличен собственик и управител Р. Г. Ч..

Съгласно вписване от 08.10.2014 г. в ТР, едноличен собственик и управител на дружеството е К. В. К., ЕГН [ЕГН], като същото е с адрес на седалище - [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап. 11.

В ТР не са публикувани ГФО за извършвана дейност от дружеството след 2013 г.

За С. И. Ю., ЕГН [ЕГН] е подадено уведомление, считано от 21.02.2018, на длъжност "маникюрис" с основно трудово възнаграждение - 2 600,00 лв., с дата на прекратяване на трудовия договор, считано от 16.04.2018 г. Подадени са данни по чл. 5, ал. 4 от КСО.

С писмо изх. № 1042-21-21#192/30.05.2019 г., е уведомена ТД на НАП-С. град за предприемане на действия по реда на ДОПК.

В отговор с вх. № 1042-21-21#248/18.07.2019 г. от ТД на НАП-С. е предоставена информация, свързана с дружество [фирма], ЕИК[ЕИК]:

Има подадени годишни данъчни декларации /ГДД/ по чл. 92 от ЗКПО за периода 2008 г. - 2013 г. вкл., няма подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО и ГФО след 01.2014 г.

“Има регистрирано фискално устройство от 18.01.2012 г. и deregистрирано на 23.07.2015 г., тип на обекта “офис“ с адрес - [населено място], [улица] - за периода има регистрирани отчети.

Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за след 2017 г. са подавани по електронен път с КЕП на

името на К. В. К..

До адреса, вписан за седалище на дружеството, съвпадащ с постоянния и настоящ адрес на управителя К. К. - [населено място], ж.к. "Б. Г, [жилищен адрес] ап. 11 са изпратени задължителни предписания № ЗД-1-21- 00686287\29.11.2019 г. за явяване и представяне на необходимите документи, писмото е върнато в цялост с гриф "отсъства". От контролните органи при ТП на НОИ-С. град е посетен адреса, но не е осъществен контакт с управител или представител на дружеството, съставен е протокол № ПТ-5-21-00762549)07.02.2020 г.

С писмо изх. № 1042-21-21#512/05.02.2020 г., е потърсено съдействие от Столична дирекция на вътрешните работи за установяване на контакт с управителя К. В. К..

В отговор вх. № 1042-21-21#568 02.03.2020 г. от 05 РУ - СДВР е предоставена информация, че К. В. К. се намира в Затворническо Общежитие К..

От контролните органи при ТП на НОИ-С. град до наетите по трудови правоотношения лица в проверяваното дружество са изпратени писма за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44-46 от АПК. Същите са с дал изясняването на факти и обстоятелствата, свързани с възникването на осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО.

От С. И. Ю., ЕГН [ЕГН] е декларирано, че в [фирма] е заемала длъжност "маникюрист" с основно месечно възнаграждение - 820 лв., като е пътувала с кола до работното място Б., за точен адрес на работното място, седалище и адрес на управление на дружеството, данни свързани с работодателя, за лица, с които е работило лицето, същото отговаря с "незнам".

При така изложената фактическа обстановка били издадени Разпореждане № 214-00-3901-2 от 29.12.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3901-3 от 29.12.2020 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С. град, потвърдени с Решение № 1040-21-196/19.02.2021 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град.

По делото е изслушана и приета съдебно-графологична експертиза (СГЕ), която установява, че подписът положен в трудовата на книжка на Ю. от страна на работодателя К. К. не е негов.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт- Решение № 1040-21-196/19.02.2021 г. е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазени са административнопроизводствените правила. Разпорежданията са издадени от длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 КСО, т.е. от компетентен орган в рамките на правомощията му. Разпорежданията са обжалвани по административен ред и в

резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В решението са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и пред кой подлежи на обжалване. Датирано е и подписано.

Предвид това, в производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст или пенсия за ранно пенсиониране в Република България, или пенсия за старост в друга държава; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл. 4.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 от КСО определя, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ, е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 дни от тази дата. Съгласно ал.5 на чл.54а КСО ако заявлението по ал. 3 е подадено по неуважителни причини след изтичането на срока по ал. 4, т. 1, паричното обезщетение се изплаща от датата на заявлението за определения по чл. 54в или чл. 54б, ал. 3 или ал. 4 период, намален със закъснението, а според ал.6 ако заявлението по ал. 3 е подадено в срока по ал. 4, т. 1, а регистрацията на лицето като безработно в Агенцията по заетостта е направена след изтичане на срока по ал. 4, т. 2 по неуважителни причини, паричното обезщетение се изплаща от датата на регистрацията за определения по чл. 54в или чл. 54б, ал. 3 или ал. 4 период, намален със закъснението.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Последващият контрол по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП,

НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона правомощия. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Наличието на сключен трудов договор, т. е. възникването на трудово правоотношение, не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, тъй като последното възниква само при упражняване на трудова дейност и това е несъмнено, както и според константната съдебна практика. Упражняването на трудова дейност е ключов юридически факт от съществено значение за правилното разрешаване на спора. От доказателствата по делото, преценени от съда не се установява упражняване на трудова дейност от Ю. при посочения осигурител, данните са заличени служебно относно трудовото правоотношение, като възникването на осигурителното правоотношение не става автоматично дори да е възникнало трудово правоотношение. По делото е безспорно установено, че осигурителят не е упражнявал дейност, поради което и лицата с които съществуват трудови договори, не са упражнявали трудова дейност. Това е фактическо и правно основание за възникването на правото на парично обезщетение за безработица и при доказателствата, че не е упражнявана трудова дейност не е възникнало правото на ПОБ. Т.е. по делото се установи, че Ю. не е „осигурено лице“ по смисъла на закона. Отделно от това и от установяванията в СГЕ се установява, че подписът на работодателя в трудовата книжка на Ю. не е положен от него.

Съгласно разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица.

Предвид изложеното, с Разпореждане № 213-00-3901-2 от 29.12.2020 г. е отменено Разпореждане № 213-00-3901-1/27.04.2018 г., тъй като при възникване на нови обстоятелства следва да се извърши ново произнасяне.

В резултат на това законосъобразно с Разпореждане № 213-00-3901-3/29.12.2020 г., е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО на основание на чл. 54ж, ал. 1 и във

връзка е чл. 10 от КСО, тъй като Ю. няма качеството на „осигурено лице“ и не следва да му се отпуска парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.

По разпореждане № 213-00-3901-4 не е налице произнасяне в Решение № Решение № 1040-21-196/19.02.2021 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град, поради което не е предмет на настоящото производство и съда не дължи произнасяне по него.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материалноправни разпоредби и целта на закона, поради което жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалия по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 60-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. Ю. от [населено място], срещу Решение № 1040-21-196/19.02.2021 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град.

ОСЪЖДА С. И. Ю. от [населено място] да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 100 (сто) лева.

Решението на основание чл. 119 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: